

Arrest

nr. 238 059 van 7 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 17 januari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 november 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 28 september 2016 een aanvraag tot afgifte van een visum type D om humanitaire redenen in. Op dat ogenblik was de verzoekende partij minderjarig. Zij houdt voor haar tante, die erkend vluchteling in België is, te willen vervoegen.

Op 7 november 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van de afgifte van het visum. Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“(...)

Commentaar: Aangezien betrokkene, 21 jaar oud, zich bij zijn ERITRESE 47 jarige TANTE in België wenst te vestigen, kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie (neef in functie van tante) van aanvragers is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Het is gissen welke prangende humanitaire situatie er in hoofde van de aanvrager aanwezig is die de afgifte van een humanitair visum zou kunnen rechtvaardigen. Het is aan de aanvrager om een eventuele prangende humanitaire situatie in het land van herkomst of verblijf afdoende te onderbouwen met de nodige bewijzen. Zonder deze elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen tante zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging art 10 VW inhouden. Gezinsshereniging tussen niet Europese neef /tante is niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet en humanitaire visa worden slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt. Betrokkene zijn ouders zouden overleden zijn, en hij heeft de leeftijd van 21 jaar bereikt, er wordt van hem verwacht om voor zichzelf te kunnen instaan, in plaats van te gaan inwonen bij zijn tante in België.

Er werd trouwens geen officieel document voorgelegd dat de te vervoegen tante de voogdij heeft over betrokkene, die op het moment van indiening van zijn visumaanvraag was (17 jaar). Er werden geen bewijzen aangebracht van financiële of andere steun vanwege de te vervoegen tante, noch van enige (regelmatige) contacten. Indien nodig kan betrokkene financieel gesteund worden vanuit België door de tante via operatoren als Western Union, Moneygram en dergelijke. Ook kan betrokkene contact onderhouden met zijn tante via moderne communicatietechnologieën zoals WhatsApp en andere. De aanvraag is niet overtuigend om een humanitair visum af te leveren, dewelke slechts in uitzonderlijke gevallen wordt afgeleverd aan bijzonder kwetsbare geïsoleerde familieleden in het buitenland, dewelke afhankelijk zijn van het te vervoegen familielid tegenover wie er een zekere afhankelijkheid (financieel /emotioneel) is. Het feit dat de levensomstandigheden in Eritrea veel moeilijker zijn dan in België en Europa, en dat de te vervoegen tante aan betrokkene een kans wenst te geven om zijn leven verder uit te bouwen in België is begrijpelijk, het is echter onvoldoende als motief op humanitaire basis om een visum af te leveren. Niet alle voorwaarden werden noodzakelijk nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

“(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In de wetsconforme synthesesamenvatting voert de verzoekende partij in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsmiddelen en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel in de synthesesamenvatting wordt als volgt toegelicht:

“II.1. Enig middel

Schending artikel 8 EVRM

Schending van het beginsel van de materiële motiveringsverplichting

II.1.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot humanitair visum geweigerd vooreerst omdat de verzoekende partij thans meerderjarig is.

De verwerende partij moet echter een beetje ernstig blijven omdat zij zelf drie jaar gewacht om een beslissing te nemen. Dat de verzoekende partij thans meerderjarig is klopt; zij heeft haar neefjes en nichtjes reeds moeten zien vertrekken op basis van gezinshereniging naar hun moeder (de tante van de verzoekende partij).

Herhaaldelijk moest de raadsman van de verzoekende partij contact opnemen en mailen met de verwerende partij om enig schot in deze zaak te krijgen.

Deze beslissing is aldus een toonbeeld van hoe de verwerende partij aan “self fulfilling prophecy” doet: zij onderbouwt haar weigering met haar eigen onredelijk lang wachten (totdat de verzoekende partij meerderjarig is).

Het feit dat de verzoekende partij thans meerderjarig is, doet geen afbreuk aan het feit dat zij alleen achterblijft als zeer jong persoon, gescheiden van haar kernfamilie.

II.1.2. De verwerende partij is dan ook niet ernstig daar waar zij stelt dat er geen bewijzen voorliggen van het feit dat de verzoekende partij door haar tante werd opgevoed.

Zo stelt het UNHCR (The “Essential Right” to Family Unity of Refugees and Other in Need of International Protection in the Context of Family Reunification, januari 2018 - zie <http://www.refworld.org/cqi-bin/texis/vtx/rwmain?docid=5a902a9b4>):

(p. 71) It would therefore seem more appropriate, taking into account the special situation of refugees and their family members seeking to reunite, to expect them to make their identity and/or family relationship probable rather than proven and to allow for the benefit of the doubt, just as has been recognized by the ECtHR to be the case for asylum-seekers. Where country of origin information used for assessing asylum claims indicates that there are difficulties accessing the authorities or obtaining documentation in the country of origin, this can also be seen as an indication of the likely similar problems in the family reunification context and allowances should accordingly be made.

Verzoekende partij heeft de indruk hier het “nadeel” van de twijfel te krijgen, dit in weerwil tot de UNHCR-aanbevelingen...

Zo volgt uit de rechtspraak van het EHRM de plicht om een zekere geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen over de gezinsbanden van het familielid tijdens de asielpprocedure, gelet op het feit dat de lidstaat het familielid een beschermingsstatus heeft toegekend.

Zo moest er volgens het Hof in twee zaken inzake een gezinshereniging met een vluchteling in Frankrijk rekening worden gehouden met andere bewijselementen die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties. “De aanvrager kon redelijkerwijze verwachten dat deze zou getuigen van zijn vroegere gezinsleven en dat de nationale autoriteiten er voldoende aandacht aan zouden besteden” (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701 / 09, §59)

Het EHRM verwijst in deze rechtspraak tevens naar het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers: “(...) gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt” (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr 55787/09 in EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47).

De verwerende partij heeft hier op geen enkele wijze rekening mee gehouden.

Aldus dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke motieven en de materiële motiveringsverplichting (in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht) manifest werd geschonden!

II.1.3. Gelet op voorgaande is het niet redelijk dat de verwerende partij weigert het asielgehoor van de tante mee in rekenschap te nemen ter analyse van de familiale situatie.

De thans bestreden beslissing schendt dan ook op manifeste wijze de materiële motiveringsplicht.

De nota met opmerkingen geeft hier geen enkel verweer op. Er lag tevens een verklaring van drie getuigen bij de pastoor van de parochie waaruit de verzoekende partij afkomstig is.

Integendeel, de nota met opmerkingen benadrukt de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij in deze, doch lijkt deze te verwarren met een arbitraire bevoegdheid, die uiteraard niet bestaat in een rechtsstaat.

II.1.4. Tevens werd artikel 8 EVRM in casu geschonden.

Het feit dat het in casu een eerste binnenkomst op het grondgebied betreft, impliceert normaliter dat er geen sprake is van een inmenging in het familieleven van verzoekende partij.

Dit neemt echter niet weg dat verwerende partij in casu wel degelijk een positieve verplichting heeft om verzoekende partij en haar tante een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen (EHRM 28 november 1996 Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38). Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak. In casu werd geenszins geverifieerd of verzoekende partij en haar tante ook elders hun familieleven kunnen 'uitoefenen'.

Aangezien de tante van de verzoekende partij in België de vluchtelingenstatus verkreeg, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en haar tante in Eritrea kunnen samenwonen. Een familieleven in Eritrea is voor hen dus onmogelijk.

II.1.5. Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar tante redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

Nochtans heeft Uw Raad in een gelijkaardig dossier gesteld dat verwerende partij rekening dient te houden met het bestaan van een familieleven tussen adoptieve kinderen (RvV 186 198 dd. 28 april 2017).

De bestreden beslissing is aldus tevens manifest in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht."

2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In eerste instantie gaat de verzoekende partij ervan uit dat de bestreden beslissing het gevraagde visum weigert omdat de verzoekende partij, hangende de aanvraag, meerderjarig werd. Dit berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Uit de gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verzoekende partij haar aanvraag indiende in functie van haar tante. De relatie is neef-tante. De bestreden beslissing meldt uitdrukkelijk dat op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) deze familiale categorie niet voorzien is door de Vreemdelingenwet, dit in het kader van een gezinshereniging. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde minister de aard van de familiale relatie tussen de verzoekende partij en haar tante grondig heeft onderzocht. Uit de synthesenota van 26 januari 2017 blijkt dat de verzoekende partij de aanvraag indiende binnen het jaar na de toekenning van de vluchtelingenstatus aan haar tante (op 4 mei 2016). Evenwel blijkt ook dat de tante M.G.T. voorhoudt de moeder te zijn van de

verzoekende partij. De bestreden beslissing oordeelt op basis van de volgende feiten (zie synthesegesprek):

- de verzoekende partij draagt niet de naam van de overige kinderen van M.G.T.;

- uit de vragenlijst van het Rode Kruis blijkt dat de vader H.M. is (overleden) en de moeder S.G. is (dus niet haar tante). Verder woonde de verzoekende partij in Zuid-Soedan/Juba, terwijl de overige kinderen van haar tante, met uitzondering van één kind, in Ethiopië verbleven. De moeder van de verzoekende partij zou overleden zijn op 22 september 2003. Of haar tante enige voogdij zou hebben over de verzoekende partij is louter gissen. Ook de geboorteakte van de verzoekende partij vermeldt S.G. als moeder van de verzoekende partij. De verzoekende partij legt evenmin adoptiedocumenten "of dergelijke" voor.

Uit het asiëldossier van M.G.T. blijkt dat zij het geboortjaar van de verzoekende partij niet kent. Uit het geheel van deze gegevens kon de gemachtigde van de bevoegde minister op niet kennelijk onredelijke wijze oordelen dat de relatie tussen de verzoekende partij en M.G.T. een neef-tante relatie is. Dit heeft tot gevolg dat de verwerende partij terecht verder onderzocht of de afgifte van een humanitair visum zich opdrong.

Uit het voorgaande blijkt ook dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat aan de relatie van de verzoekende partij en haar tante het voordeel van de twijfel moet toegekend worden. De verzoekende partij verwijst tevergeefs naar een rapport van het UNHCR en naar Europese rechtspraak over het principe van de twijfel in het voordeel van de verzoekende partij.

Er werden geen documenten voorgelegd ter ondersteuning van de bewering dat haar tante haar moeder is, wel het tegendeel.

De verklaringen van de tante van de verzoekende partij worden tegengesproken door hetgeen het Rode Kruis als informatie heeft overgemaakt. Nergens blijken er adoptie- of voogdijdocumenten voorhanden. De verzoekende partij heeft geen andere "*bewijzen*" over haar relatie met haar tante overgemaakt dan de loutere bewering van haar tante die haar moeder zou zijn, wat tegengesproken wordt door de elementen, vervat in het synthesesdocument. De verzoekende partij houdt tevergeefs voor dat het verhoor van haar tante in haar asiërelaas niet in rekening werd genomen.

Waar de verzoekende partij stelt in het middel dat een verklaring van drie getuigen bij de pastoor van de parochie waar haar tante woonde, werd voorgelegd, kan de Raad enkel vaststellen dat dit document niet is voorgelegd door de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag. Ook ter terechtzitting, op vraag van de Raad, geeft de verzoekende partij hierover geen uitleg.

De verzoekende partij weerlegt niet dat er een andere band dan een neef-tante relatie bestaat tussen haar en de als vluchteling erkende M.G.T., die zij wenst te vervoegen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

De verzoekende partij voert in het middel ook de schending van de zorgvuldigheidsplicht aan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De

verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De gemachtigde heeft rekening heeft gehouden met alle stukken die de verzoekende partij nuttig achtte en die zij voorlegde. Uit het administratief dossier, zoals het de Raad voorligt, blijkt niet afdoende dat de verzoekende partij documenten voorlegde aangaande enige ondersteuning van haar tante. Zo werden er geen bewijzen aangebracht van enige financiële steun, voogdij of adoptie. De bestreden beslissing motiveert correct:

“Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Het is gissen welke prangende humanitaire situatie er in hoofde van de aanvrager aanwezig is die de afgifte van een humanitair visum zou kunnen rechtvaardigen. Het is aan de aanvrager om een eventuele prangende humanitaire situatie in het land van herkomst of verblijf afdoende te onderbouwen met de nodige bewijzen. Zonder deze elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, en een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen tante zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging art 10 VW inhouden.”

En:

“Er werd trouwens geen officieel document voorgelegd dat de te vervoegen tante de voogdij heeft over betrokkene, die op het moment van indiening van zijn visumaanvraag was (17 jaar). Er werden geen bewijzen aangebracht van financiële of andere steun vanwege de te vervoegen tante, noch van enige (regelmatige) contacten. (...)

De aanvraag is niet overtuigend om een humanitair visum af te leveren, dewelke slechts in uitzonderlijke gevallen wordt afgeleverd aan bijzonder kwetsbare geïsoleerde familieleden in het buitenland, dewelke afhankelijk zijn van het te vervoegen familielid tegenover wie er een zekere afhankelijkheid (financieel /emotioneel) is. Het feit dat de levensomstandigheden in Eritrea veel moeilijker zijn dan in België en Europa, en dat de te vervoegen tante aan betrokkene een kans wenst te geven om zijn leven verder uit te bouwen in België is begrijpelijk, het is echter onvoldoende als motief op humanitaire basis om een visum af te leveren.”

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij en haar tante in twee andere ‘staten’ verbleven.

De verzoekende partij weerlegt deze motieven niet. Het komt ook de verzoekende partij toe alle nuttige documenten over te maken, wat zij naliet te doen. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de gemachtigde van de bevoegde minister in dit geval arbitrair heeft gehandeld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.3. De verzoekende partij voert tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven en niet op het recht op een privéleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het gezinsleven is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Serife Yiğit/Turkije* (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM.

Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië* (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoekende partij dient aan te tonen dat zij een door artikel 8 van het EVRM beschermingswaardig familieleven heeft.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij met haar tante samenwoonde en andere banden heeft dan een normale band zoals die tussen een neef en tante bestaat. Er blijkt niet dat de verzoekende partij afhankelijk is van haar tante en zelfs niet of de verzoekende partij regelmatige contacten of enige financiële ondersteuning van haar ontving. Evenmin werd aangetoond dat er sprake zou geweest zijn van adoptie of voogdij. Het volstaat te verwijzen naar punt 2.2.

Los hiervan wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen broers en zussen, en *a fortiori* tussen tante en neef onderling. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De verzoekende partij is meerderjarig en toont geen banden van afhankelijkheid met haar tante aan, zelfs geen nauwe contacten. Bijgevolg maakt de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk bij gebreke aan het aantonen van de door artikel 8 van het EVRM beschermenswaardig familieleven. Het volstaat te verwijzen naar punt 2.2.

De verzoekende partij verwijst naar het arrest nr. 186 198 van 28 april 2017 van de Raad. Deze verwijzing is niet dienstig omdat elk arrest een individuele beoordeling moet verrichten. Uit de bestreden beslissing blijkt een onderzoek naar de toepassing van artikel 8 van het EVRM, integendeel met wat is gesteld in voormeld arrest van de Raad. Bovendien kennen de arresten van de Raad, in het Belgisch rechtssysteem, geen precedentswaarde. Overigens legt artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht op, maar enkel een onderzoeksplicht.

Ook dit onderdeel is ongegrond.

2.4. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN